

en almindelig Lønforhøjelse. Det er, saa vidt jeg ved, et Aar siden, de sidste Gang søgte om en almindelig Lønforhøjelse, men Andragendet blev henlagt, der er ikke en Gang blevet svaret paa det, det er i alt Fald meddelt mig af en københavnsk Lærer. Det er en finere Form for Afslag, men Udbyttet er lige ringe for Lærerne.

Jeg kan ikke undlade at minde om, at i Marts Maaned, da vi her forhandlede om det berømte Dyrtidstillæg, vilde det ærede Medlem af Københavns Amts 2den Valgkreds ikke give Ministeren og Rigsdagen Tid, blot nogle faa Maaneder, til at udarbejde et Forslag til en Lønforbedring. En, to, tre skulde den være paa Bordet efter et Forslag, som var overmaade ubehjælpeligt. Der var ikke Pardon, slet ingen Henstand at faa. Samtidig sad Københavns Kommunalbestyrelse med et Forslag, som den ganske roligt lod ligge, og det ligger der endnu. Altsaa, medens Københavns Kommunalbestyrelse lader et indkommet Forslag om Lønforhøjelse ligge i Aarevis uden maaske at lukke det op, maa Ministeren ikke forlange nogle Maaneders Frist til at udarbejde Forslag af saa omfattende og vidtrækkende Natur som det her foreliggende. Jeg synes, der skal en egen Frimodighed til for her at kunne holde disse Krav frem som den store Anklager mod Rigsdagen og Regeringen, naar man samtidig sidder i den Kommunalbestyrelse, der har lagt et lignende Lønningkrav til Side og ladet det ligge et helt Aar og ikke en Gang svaret paa det. Det er en ret ejendommelig Illustration til den Taktik, der kan øves fra visse Sider.

Det minder mig for Resten ret slaaende om en Debat for nogle Aar siden mellem Landbrugsministeren og det samme ærede Medlem om Skovarbejdernes Lønforhold. Det samme ærede Medlem havde staaet her Aar efter Aar — og jeg havde fulgt ham — og forklaret os, hvor daarligt Statens Skovarbejdere vare lønede, og saa oplyste Ministeren, at de vare bedre lønede end Københavns Magistrats Skovarbejdere. Det afholdt ikke det ærede Medlem fra at være den store Anklager mod os her i Tinget.

Men jeg kan jo gaa videre. Ordningen af de københavnske Skoleforhold er ingenlunde saa fremskreden, at man behøver at tage Hatten særlig dybt af for den. Medens en Række danske Købstæder, hvor Venstre er kommet til Styret, baade i Jylland og paa Øerne, i de sidste 10 Aar have ophævet den gamle Dobbelthed, der bestod i, at en Del af Folkeskolen var Be-

talingskoler for de pænere, mere velstillede Folks Børn og en anden Del var Fattigskoler — saaledes kaldte man dem, officielt hed de Friskoler — for de helt fattiges Børn, altsaa have ophævet den urimelige Klassedeling — jeg kan i saa Henseende nævne min egen Naboby Silkeborg, og jeg kunde nævne en halv Snes andre, men det er jo ingen Nytte til — sidder København, Landets Hovedstad, endnu med sine to Arter af Skoler, en Betalingskole og en saakaldet Friskole, 12 Betalingskoler og 24 Friskoler, med 13,000 Børn i den første og omtrent 30,000 Børn i den anden — mine Tal ere et Par Aar gamle. Jeg spurgte i Fjor privat det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), om det dog ikke havde været paa Tale i Københavns Kommunalbestyrelse at udslette dette gamle, grimme Skel, som aabenbart avler megen Klassefølelse og øger Afstanden mellem Mennesker, som let kunde staa hinanden nær, men hansvarede, at det havde aldrig været paa Tale. (*Trier:* Det er galt!). Det Svar fik jeg i Fjor. (*Trier:* Saa har jeg svaret galt). Det kan jeg virkelig ikke gøre ved — undskyld denne personlige Henvendelse. Jeg har spurgt andre Medlemmer af Københavns Kommunalbestyrelse om det samme, og jeg har kun faaet det Svar, naar jeg har faaet et Svar, der skulde ligne et Svar, at Skellet ganske vist ikke var hævet, men det var kun af økonomiske Grunde, og der var ingen Forskel paa Undervisningen, sagde man. Men er der ingen Forskel paa Undervisningen, er Dobbeltheden endnu mere uforsvarlig og urimelig. Den kan i nogen Grad forsvares ved den Begrundelse, at i de fattiges Skoler lader man Børnene nøjes med nogle færre Timer, fordi de fattigste Forældre have Brug for deres Børn — han skal være Bydreng, og hun skal være Formiddagspige, eller hvad det hedder. Der er der dog nogen forstandig Begrundelse. Men gør man Undervisningen og Timetallet ens, er der kun den honnøtte Ambition tilbage, der er kun det, at man herinde ikke ønsker at nedbryde dette Skel, medens ethvert frisindet Byraad omkring i Landet har afskaffet det.

Men jo mere jeg kigger ind i Københavns Kommunalbestyrelsens Forhold, desto mere opdager jeg, hvor forældede de ere paa Skolens og Børnehjemmenes Omraade. Det blev oplyst ved Børnelovens Behandling, at Københavns Kommune ikke giver en eneste Øre i Tilskud til Byens Børnehjem, skønt de tage mod Hundreder, ja